

Sygn. akt II Cz 1165/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariola Wojtkiewicz (spr.)

Sędziowie: SO Marzenna Ernest

SO Agnieszka Bednarek – Moraś

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2015 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużniczki D. G. na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) (...), M. O. z dnia 3 listopada 2014 r. o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie sygn. akt Km 1435/12

z udziałem wierzyciela (...) oraz dłużników Z. S., R. S.

na skutek zażalenia dłużniczki D. G. na postanowienie Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 9 lutego 2015 r., sygn. akt I Co 3168/14

postanawia:

- 1. uchylić zaskarżone postanowienie w punkcie I., II. i skargę odrzucić;**
- 2. odrzucić zażalenie na punkt. III zaskarżonego postanowienia;**
- 3. zasądzić od wierzyciela (...)S. na rzecz dłużniczki D. G. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.**

SSO Marzenna Ernest SSO Mariola Wojtkiewicz SSO Agnieszka Bednarek- Moraś

Sygn. akt II Cz 1165/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 09 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim w pkt I oddalił skargę; w pkt II zasądził od dłużniczki D. G. na rzecz wierzyciela (...) S. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wywołanego wniesieniem ww. skargi; w pkt III stwierdził brak podstaw do podjęcia przez Sąd czynności w trybie art. 759 § 2 k.p.c. w sprawie KM 1435/12 prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...)M. O..

W uzasadnieniu Sąd ten wskazał, iż postanowieniem z 03 listopada 2014 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w (...) (...) M. O. podjął zawieszony postępowanie, zakończył postępowanie egzekucyjne i ustalił koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji na kwotę 1.862,98 złotych. Komornik wskazał, iż na powyższą kwotę składają się: 14,00 złotych – koszty doręczenia środków pieniężnych (art. 39.2.6), koszty zapytań – 80,94 zł, doręczenie korespondencji – 228,00 zł, odnalezienie majątku dłużnika (art. 53a.2) oraz opłata stosunkowa z art. 49.1

– w kwocie 1.320,51 zł (15%) i kwotę 72,47 zł (8%). Odpis postanowienia został doręczony dłużnicze 18 listopada 2014 roku.

W ocenie Sądu Rejonowego zasługuje na aprobatę rozstrzygnięcie komornika w przedmiocie kosztów postępowania egzekucyjnego. W przedmiotowej sprawie komornik w zaskarżonym postanowieniu wskazał podstawę prawną określenia kosztów egzekucyjnych i ich wysokość. Podkreślił, iż w judykaturze zarysowały się dwie koncepcje oceny ustalania wynagrodzenia komornika w przypadku, gdy świadczenie zostało przez dłużnika uiszczone w toku egzekucji bezpośrednio do rąk wierzyciela. W realiach nin. sprawy sąd orzekający przyjął, że należy zastosować regulację z art. 49 ust. 1 Ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, stwierdzając, że „świadczenie uiszczone w toku egzekucji bezpośrednio do rąk wierzyciela nie nosi cech dobrowolności, lecz świadczy o skuteczności egzekucji, stąd też należy je traktować jako świadczenie wyegzekwowane i pobierać od niego - w oparciu o art. 49 ust. 1 u.k.s.e. - opłatę stosunkową w wysokości 15%.

Sąd Rejonowy wskazał, iż rozpatrywał przy tym kwestię ewentualnego zastosowania art. 49 ust. 4 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji. Podkreślił jednakże, iż stoi temu na przeszkodzie treść ugody, którą dobrowolnie podpisała przeciw dłużniczka. Mianowicie w jej § 1 ust. 1 i 3 strony uzgodniły, że dłużnik zobowiązany jest do pokrycia wszelkich kosztów – także postępowania egzekucyjnego.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiodła dłużniczka, zaskarżając je w całości. Zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucyjnych poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że Komornik Sądowy mógł ustalić opłatę stosunkową w wysokości 15 % wartości wyegzekwowanego roszczenia w sytuacji gdy w związku ze spłatą przez dłużnika wierzytelności bezpośrednio na konto wierzyciela opłata ta powinna być ustalona w wysokości 5 % wartości wyegzekwowanego roszczenia. Wskazując na ten zarzut wniosła o zmianę postanowienia poprzez ustalenie kosztów postępowania egzekucyjnego w wysokości 5 % wartości wyegzekwowanego roszczenia względnie uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu podkreśliła, iż zawarła ugodę z wierzycielem na mocy której zobowiązała się do spłaty należności na rzecz wierzyciela. Dlatego w związku z wykonaniem ugody i spłatą należności bezpośrednio na konto wierzyciela, wierzyciel wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Tym samym Komornik winien ustalić opłatę stosunkową stosując art. 49 ust. 2 ustawy.

Wierzyciel wniósł o oddalenie zażalenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie doprowadziło do uchylenia zaskarżonego orzeczenia w punkcie I. i II. oraz do odrzucenia skargi.

Na skutek wniesienia skargi przez dłużniczkę kontroli poddane zostało postanowienie Komornika przy Sądzie Rejonowym w(...) (...) M. O. z dnia 3 listopada 2014r. o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego, wydane w sprawie Km 1435/12. Postanowienie to nie zostało podpisane przez Komornika. Podpis pod postanowieniem i jego uzasadnieniem złożył z upoważnienia komornika, asesor komorniczy M. G.. O pozycji aplikanta i asesora komorniczego w zakresie dokonywanych czynności egzekucyjnych wypowiedział się już Sąd Najwyższy w uchwale z dnia (...) Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały stwierdził, iż podpisanie postanowienia przez osobę niewymienioną w komparycji jako wydającą orzeczenie i nie mającej do tego kompetencji sprawia, że postanowienie takie nie może być ocenione jako orzeczenie wydane przez właściwy organ i nie ma mocy dokumentu urzędowego. Powołanie się przez podpisującego na upoważnienie udzielone przez osobę uprawnioną nie sanuje braku. Sąd Najwyższy wskazał, że podpis jest elementem wydanego orzeczenia, zatem za komornika, jak i za sąd, nikt, nawet z upoważnienia, nie może złożyć podpisu. Skoro autorem postanowienia jest komornik, to on, a nie asesor, powinien postanowienie podpisać. Dopiero wówczas można mówić o orzeczeniu istniejącym w sensie procesowym. Wydanie postanowienia

przez asesora komorniczego mogłoby mieć miejsce po wyznaczeniu go zastępcą, stosownie do art. 27 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Nie dotyczy to jednak zastępstwa w złożeniu podpisu pod postanowieniem, w którego komparycji, jako wydający postanowienie, został wymieniony komornik. W niniejszej sprawie taka właśnie sytuacja zaistniała, co skutkuje stwierdzeniem, iż wydane przez Komornika sądowego M. O. w dniu 3 listopada 2014r. postanowienie, podpisane przez asesora komorniczego jest orzeczeniem nieistniejącym w sensie procesowym. Oznacza to, że do dnia dzisiejszego koszty postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1435/12 nie zostały ustalone. Postanowienie, które Sąd omawiał jest jedynie projektem czynności. Skarga przysługuje na czynność dokonaną. Nie można zaskarżyć skargą czynności organu egzekucyjnego, która nie istnieje. W takiej sytuacji skarga jest niedopuszczalna.

Już na kończąc rozważania w tym zakresie Sąd Okręgowy zauważa, że asesor komorniczy M. G. dnia 3 listopada 2014r. nie mógłby wydać postanowienia o kosztach postępowania egzekucyjnego również jako zastępca komornika M. O., gdyż w dniu wydania postanowienia nie był wyznaczony zastępcą. W listopadzie 2014r. zastępował Komornika jedynie od 26-28 dnia tego miesiąca.

Niedopuszczalna skarga podlega odrzuceniu, o czym stanowi przepis art. 767³ k.p.c. Sąd Okręgowy, stwierdzając zatem podstawy do odrzucenia skargi na podstawie przepisu art. 386 § 3 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie (pkt I i II) i skargę odrzucił.

Postanowienie zawarte w punkcie III. o stwierdzeniu braku podstaw do wydania poleceń w trybie art. 759 § 2 k.p.c. jest rodzajem rozstrzygnięcia, na które nie przysługuje zażalenie. W postępowaniu egzekucyjnym zaskarżalne są tylko te rozstrzygnięcia, co do których przepis szczególny przewiduje prawo wniesienia zażalenia (art. 747⁴ k.p.c.) albo orzeczenia kończące postępowanie egzekucyjne lub jego część, albo postanowienia rozstrzygające kwestie enumeratywnie wyliczone w treści przepisu art. 394 k.p.c. Stwierdzenie braku podstaw do wydania poleceń nadzorczych nie podpada pod żadną z tych regulacji, zatem zażalenie jest niedopuszczalne. O tym co należy uczynić z niedopuszczalnym zażaleniem stanowi przepis art. 370 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. Zażalenie takie podlega odrzuceniu, co też w oparciu o przepis art. 373 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy postanowił, w punkcie 2 swego rozstrzygnięcia.

Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Okręgowy oparł o treść przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Dłużniczka wygrała postępowanie zażaleniowe w całości, a zatem wierzyciel winien zwrócić jej koszty tego postępowania, odpowiadające wysokości opłaty od zażalenia.

(...)

(...)

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)